

MÁMA MILIDY

LucieLucí El

A VY JSTE?

LucieLucí L.

Bonusovka

Čtenářko? Jsi tady ještě?

Musím Ti říct něco úžasného: Vyjde mi kniha!

Nakonec jsem svůj příběh napsala i česky. Rukopis jsem poslala do jednoho malého moravského nakladatelství a tam se rozhodli, že mi ho vydají.

Moji rodiče četli mou autobiografii oba najednou. Máma tu psanou francouzsky, táta českou verzi. Když můj příběh dočetli, sešli jsme se všichni tři v obýváku a dlouze si povídali. Právě proto Ti, čtenářko, píšu. Je tady pár detailů, které s tebou prostě musím sdílet.

Zlín, květen, 2002

„Tak si do té Kanady jed', pro mě za mě,“ kapituluje Milin manžel Jára po dvouhodinové hádce.

„Najednou se o naši prvňáčku postarat zvládneš? Začátek školy je velká věc.“

Mila najednou neví, jestli má na nabídku pracovní stáže v zahraničí kývnout. Vidět Aleuty si přeje snad odjakživa, focení přírody miluje a jako budoucí učitelce zeměpisu a biologie se jí budou takové zážitky určitě hodit. Navíc si konečně pořádně procvičí svou milovanou francouzštinu s roditelými mluvčími. Už ani neví, jak dlouho se jí učí. Deset? Dvanáct let? Je načase své dovednosti otestovat. Taky je pravda, že domů se vrátí někdy na přelomu října a listopadu. Třeba Járu fakt jen podceňuje.

Ale pak je tu Adinka – její milovaná culíkatá holčička. Její jediné dítě. V dubnu dostala k narozeninám aktovku a od té doby nemluví o ničem jiném než o tom, na co se do školy nejvíc těší. To má zmeškat jeden z nejdůležitějších dnů jejího života – první školní den?

„Zvládnou se o ni postarat, neboj. Nebudu si brát přesčasy, vynechám pracovní večere. Dva měsíce nakonec nejsou tak dlouhá doba,“ přesvědčuje Jára možná víc sebe než svoji ženu.

„Ale jak bychom byli v kontaktu? Volání přes půl zeměkoule by stálo majlant,“ uvědomí si Mila další zádrhel a pohlédne s ustaraným výrazem na manžela.

„Už žádná ALE. Prostě leť. Dobře? Budeme si psát dopisy. Jako na střední. Milovalas to,“ sedne si Jára vedle Mily na postel a pohládí ji po

tváři.

„Tak jo. Ale budeš abstinovat! Celé dva měsíce. To, že máš pití teď pod kontrolou neznamena, že ti už naplno věřím.“

„Rozkaz, miláčku.“ Jára se směje, ale myslí to vážně. Pokud tohle pokazí, může kvůli alkoholu přijít o všechno. Úplně o všechno.

„Ještě nějaké přání?“ obejmeme Jára svou ženu kolem pasu.

„Už jen jedno. Dej mi pusu,“ vpije Mila pohled do očí svého manžela a zhasne lampičku.

Zlín, prosinec 2016

„Chtěla jsem je uklidit včera večer, ale po desáté hodině jsem usnula jak mimino,“ usměje se omluvně Mila na svou starší dceru. Adina však s láskyplným výrazem bere do rukou jednu fotku za druhou a nepořádek na stole je to poslední, co ji teď zajímá.

Moment... kde se tady vzala ta fotka z Kanady? Vůbec mezi nimi neměla být.

Mila se pokusí své dva kanadské miláčky schovat, ale už to nestihne.

„Tuhle...“ zvolá směrem ke své dceři. Pozdě! Adina už ji spatřila. „Tuhle ne,“ dořekne s nervózním napětím v hlase a už v tu chvíli vnímá, jak se ten potlačený srdcervoucí pocit viny dere zase zpátky na povrch. Mila sakra dobře ví, že tentokrát už mu naplno vzdorovat nedokáže. Slzy, které se opět nelítostně hlásí o svou roli v příběhu, zadrží až v poslední okamžik.

„C-cože? M-mami?“ zradí Adinu hlas.

Mila neví, co říct. Tohle si jen tak neobhájí. Adě se o malém Filipovi neměla nikdy dozvědět. A už vůbec ne takhle. O dítěti, kterému se rozhodla alespoň na chvíli nahradit mámu. Osobu, o kterou ona sama v dětství přišla taky.

Mila byla tenkrát ještě malá, ale ten pocit prázdnoty si pamatuje dodnes. Viděla svou maminku tenkrát v autě po srážce s kamionem umírat. I svého otce. Ona, Ludmila, jako jediná přežila. Jejím novým útočištěm se stal dětský domov – místo, kde potkala spoustu dětí s podobnými osudy, jako potkal ji – děti bez rodičů.

Dětský domov jí dal mnohé – včetně jejího Jíry. Ten se do domova dostal po smrti babičky, která ho měla v péči. Jaromil a Ludmila v sobě našli

partáky pro dětské skotačení, které později přešlo v první něžné dotyky. Když pak tichými krůčky přišel moment, kdy se museli rozhodnout, kým budou, rozhodli se jít dospělosti vstříc společně. Jako muž a žena. Jako spřízněné duše.

Vzali se mladí, svatbu měli malou, ale krásnou. Pozvali tety z dětského domova a pár kamarádů, ke kterým měli spíše sourozenecký vztah než přátelský. Ale i tyto vztahy začaly slábnout, až zmizely úplně.

Po pár měsících se jim narodila Adina – dítě jejich vzájemné lásky. Den, kdy přišla na svět, se stal nejkrásnějším dnem jejich života. Dali si navzájem to, o co byli v dětství ochuzeni – pocit úplné rodiny.

O to víc si Mila uvědomovala, co může ztratit, když se do jejich pohádky dostane někdo cizí.

Phillipe, atraktivní kolega z Kanady, se svým zájmem o ni netajil. Mila mu od začátku expedice připomínala, že je vdaná. Byl milý, ale ona brala manželství opravdu vážně. O to víc ji iritoval fakt, že Phillipe ne. Jak jinak si měla interpretovat skutečnost, že mu při jeho nadbíhání nepřekážel ani jeho snubní prstýnek na levé ruce?

Teprve pár dnů před koncem jejich putování se jí svěřil se svým bolavým příběhem. V opojení pocitu sounáležitosti s dítětem, které přišlo o maminku, Mila přijala pozvání k nim do Montréalu. Odjela s ním jako Lidy – kolegyně, cizinka se zájmem o Kanadu. Nechtěla, aby Filípek – Phillipův syn, věděl, že má dítě. Nedokázala přesně ani popsat z čeho konkrétního má takový strach. Snad se bála jeho soudu – té pověstné dětské upřímnosti.

Phillipe přijal její postoj k pravdě o jejím původu s naprostou samozřejmostí. Přiznával si, že ji potřebuje a věděl, že si svým mlčením může získat i udržet její důvěru. Nikdy nevěřil, že se znova zamiluje. Samotná skutečnost, že ji nemůže dostat z hlavy, ho překvapila.

Mila mu řekla o svém muži, o jeho démonech, které tak tak drží pod kontrolou, i o své malé dceři, která je největším štěstím, které ji kdy potkalo. Uvědomoval si, co po ní chce. Jak velkou oběť po ní žádá. Kdesi uvnitř se cítil i provinile. Pocitu zamilovanosti se však bránit nedokázal. Dral se na povrch rychleji než první jarní sněženky. Dal by jí všechno na světě, jen aby nebyl zase sám. Jen aby jeho lásce dala šanci. Slib mlčení bylo to nejmenší, co pro ni mohl udělat.

Jako Lidy se mu nakonec přece jenom oddala. Jako kdyby s existencí jejího nového alter-ega to původní přestávalo existovat. Mila na pár let

prostě... zmizela.

Vrátila se až po letech, s jednosměrnou letenkou do České republiky a malou dušičkou tam kdesi uvnitř. V jejím srdci jí „mami“ říkalo plavovlasé děvčátko a „miláčku“ její osudový muž.

Jenže to malé plavovlasé děvčátko už taky dávno zmizelo. Nahradila ho mladá žena, která už nevěřila na kouzelnou větu: „A žili šťastně až do smrti.“ Byť si sama pro sebe pana dokonalého stále ještě přála, tušila, že život není jen černobílý. O to víc v tuhle chvíli, když ji teď z té pitomé fotky pozoroval muž, v jehož objetí ještě včera usínala.

„Adiii, počkej. Nikdy jsi ji neměla najít. Je mi to moc líto! Promluvme si, prosím.“

Adina mluvit nechce. Nemůže. Potřebuje pryč. Vezme z věšáku svůj kabát a zmizí ve dveřích.

Mila nic neudělá. Ví, kam její dcera běží. U kamarádky Mariky jí v tuto chvíli bude líp. Jednou si s Adinou promluví. Dnes ne. Ani jedna zatím kostlivce ze skříně vytahovat nechce.

Zlín, červen, 2017

Dopis se smutečným parte leží otevřený na kuchyňském stole. Mila sedí na židli a rukama si stírá slzy, které se jí nekontrolovaně valí z očí.

Je mrtvý.

Ten malý kluk, kterému věnovala kus svého srdce, své děti mít nikdy nebude. Snad alespoň poznal lásku. Potkal lidi, kterým na něm záleželo. Poznal pravé přátelství.

Svou lišku.

Ano, nechala Phillipovi před lety pro případ nouze svou adresu, ale vždy doufala, že ji nebude nikdy potřebovat.

„Mami! Jsi v pořádku? Co se stalo? Kde je Stázinka?“ přiběhne k ní ode dveří Adina.

„Stázi je venku s tátou. Adi, pamatuješ s-si na t-tu fotku, kvůli které jsi utekla za Marikou?“ vzlykne Mila.

„Oui?“ reaguje překvapeně Adina.

„Ten kluk...“ odmlčí se Mila. Nedokáže to říct nahlas. Ještě ne.

Adina se v mžiku natáhne po parte. Zajímá se, prudce obejmě svou matku a silně ji stiskne.

Mila v ten smutný moment najednou ví všechno, co vědět potřebuje: *Její děti se znaly...*

Obálka © Kristýna Kenížová

Betace: @sasanci_pribehy, @divka.ze.slov.a.snu